

Tal dia com avui fa...

1 any Pendants del TS
La defensa de Jordi Sànchez presenta recurs d'urgència i acusa el jutge Llena de rebutjar-li el permís per qüestions polítiques.

10 anys Paradís fiscal
El Principat d'Andorra deixa de ser un paradís fiscal. Aixeca parcialment el secret bancari i fa un gran pas per sortir de la llista negra de l'OCDE.

20 anys Presos d'ETA
Els presos d'ETA difonen un comunicat en què mostren el desig de participar en un procés de pau "real" però "sense ser moneda de canvi".

Full de ruta

Carina Filella

Horta de Sant Joan i Picasso

Al darrer número del setmanari La República, que els dimenges acompanya aquest diari, els expliquem el projecte del Centre Picasso d'Horta de Sant Joan de traslladar-se a una nova seu, l'antiga Casa Abadia, que no només permetrà doblar la superfície actual d'aquest equipament que explica la intensa relació de l'artista amb aquest municipi de la Terra Alta sinó que també obrirà la possibilitat que s'hi exposin, almenys de manera semipermanent, obres originals. Entre les dues llargues estades que va fer al poble, Picasso hi va pintar unes 200 obres, entre les quals s'hi troben algunes de les més reconegudes de la seva etapa cubista, com ara *La bassa d'Horta* i *La fàbrica*. Fa cinc anys, el centre va haver de limitar-se a obrir només els caps de setmana i els estius pels problemes econòmics. Aquest és un centre autofinançat, que sobreviu amb les aportacions d'una fundació sense ànim de lucre i amb la recaptació de les entrades. Hi ha molt

Hi ha molt pocs museus que podrien sobreviure sense els diners de l'administració pública. Al Centre Picasso d'Horta, la manca d'ajuts en fa inviable la supervivència

pocs museus a Catalunya que podrien sobreviure sense ajuts de l'administració pública. I quan es tracta d'un petit equipament situat al sud del país, tocant a la Franja, en una zona que va perdre habitants de forma imparable, aquesta manca de suport fa pràcticament inviable la seva supervivència. Ja fa força anys que la Generalitat i altres administracions públiques van veure que destinar diners a recuperar els espais de la Batalla de l'Ebre seria rendible. Per això els responsables del Centre Picasso, que consideren que l'equipament és "una joia en brut", perquè no se n'ha tret prou profit, de la relació entre l'artista i Horta, no perden l'esperança que algun dia –que esperem que no sigui llunyà– algun polític amb responsabilitat veurà la llum i entendrà el gran potencial turístic, cultural i també social que port tenir un Centre Picasso en condicions en aquesta part del país allunyada del centre neuràlgic. Tots els governs s'omplen la boca amb la necessitat de descentralitzar la cultura però pocs fan cap pas.

Tribuna

Montse Barderi. Escriptora i comissària de l'Any Pàmies

Les dones sàvies i humils

Caterina Albert va declarar que era una simple aficionada i part de la crítica i, fins i tot, d'obres enciclopèdiques se la van prendre al peu de la lletra: filla de propietaris rurals, de vida reclosa, que va començar a escriure com una simple aficionada. Així també Teresa Pàmies, en rebre el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, la segona dona a qui se li concedia després de Mercè Rodoreda, va declarar: no m'he considerat mai una escriptora, no aspiro a ser més que una cronista de la meua generació.

QUANTES VEGADES s'ha titllat Teresa Pàmies de cronista d'una època? També Montserrat Roig va ser considerada sovint una cronista, un eufemisme per dir-los que la literatura, pròpiament dita, no és per a elles. Però Teresa Pàmies era una escriptora, una escriptora de talent, creadora d'unes imatges ben poderoses, d'algú que sempre sap del que parla, que ho fa amb una necessitat imperiosa de ser autèntica, i que el seu estil, a dife-

rència de molts llibres d'ara, va molt més enllà de la crònica, el testimoni i el periodisme. En la seva obra *Va ploure tot el dia*, de sobte una senyora de 50 anys, amb sorra als ulls quan es desperta, massa gran per veure-hi bé, ha d'enfrontar-se a un escorcoll de domicili. Es renta la cara, es pentina el cabell gris. Quantes vegades hem llegit aquesta escena i l'autor fa sempre referència a l'antiga bellesa perduda?

AMB VIGÈNCIA ABSOLUTA sabem que la dignitat de la protagonista res té a veure amb l'estètica: fins a sis vegades en les primeres pàgines diu que estava llegint Agnes Heller, una filòsofa marxista hongaresa. Ens parla del seu llibre subratllat, la seva cambra amb papers, màquina d'escriure i màquina de cosir. Sabem que és una dona, treballadora i lectora. Una dona que després de 30 anys d'exili s'acosta a un bar, atrafegat als matins, per viure i comportar-se com una barcelonina més. Per passar desapercebuda, mirant de reüll quina

propina cal deixar per no despertar sospites. És aquesta invisibilitat, aquesta situació de barcelonina de tota la vida el que l'assossega, malauradament la presbícia no impedeix que un matí pagui amb un franc el cafè, i tot el seu exercici camaleònic quedi en entredit.

TERESA PÀMIES va dir per televisió en una època sense fragmentació audiovisual: aspiro a una literatura de porteres. Qui hagi llegit *La fi de l'home roig* de Svetlana Aleksàndrovna Aleksiévitx, sap què podia arribar a significar la cultura per a la classe treballadora. I sobre la literatura de porteres, qui pot oblidar la portera de l'elegància de l'erició de Barbbery Muriel, que vivia en una porteria amb milers de llibres amagats? Són estereotips d'humilitat, alta literatura i cultíssims que es combaten amb una mirada atenta. No us prengueu les dones sàvies i humils al peu de la lletra, una precaució que segurament no necessitareu per a molts homes.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Parelles solidàries per la República

■ De sempre Catalunya ha estat un país solidari, però ara som nosaltres els que necessitem l'ajut dels nostres veïns. Som conscients del que ens manca, i no ens ha de saber greu de clamar al món per poder existir com a poble que som.

La societat catalana, ANC, Òmnium, consells rectors universitaris, col·legis professionals, sindicats, organitzacions patronals, en definitiva, tot el teixit social català, hauria de convocar els seus homòlegs europeus i mundials i, com en una mena de parelles solidàries, invocar, sector a sector, l'ordre democràtic mundial perquè ens ajudin a assolir els productes de supervivència de primera necessitat per poder sobreviure com a poble: drets fona-

mentals, justícia, democràcia. Estem en situació d'emergència vital.

LLUÍS MATAS
Calella (Maresme)

Què fem amb tot aquest plàstic?

■ Últimament no puc deixar de pensar en els residus plàstics que s'acumulen al nostre planeta. Fa uns anys vaig viure en primera persona els abocadors d'Àfrica i em va impactar molt veure la quantitat de plàstic que està afectant tot un país i el món sencer. Vaig pensar que haviem de fer alguna cosa, així que com a ciutadana em vaig comprometre amb el medi ambient i amb el desenvolupament sostenible del planeta. Però no m'estan posant les coses fàcils; allà on vagi, estic destinada a adquirir productes o aliments que van embolicats en plàstics o llaunes.

Ens han fet creure que amb el reciclatge ja contribuïm a un món millor i aquesta no és la solució.

Gran part del plàstic que reciclem no es regenera, sinó que s'acumula en abocadors, sense parlar dels anys que pot trigar un plàstic a degradar-se. El problema és que el plàstic no és una qüestió prioritària per als governs, sempre hi ha crisis més importants, fins que ja no hi hagi marxa enrere, perquè no hi ha un planeta B.

LAIA VILLALBÍ CABRÉ
Reus (Tarragonès)

Unitat o desunió?

■ És ben sabut que una part de la població catalana se sent descontenta, menyspreada, o fins i tot odiada, per una altra gran part de la població espanyola.

Aquest és, principalment, un dels motius pel qual

molts catalans volen deixar de ser espanyols.

Jo creia que els partits que defensen la unitat d'Espanya, el que volien és que aquell col·lectiu de població que està descontent, reconsiderés les seves pretensions.

Per aconseguir-ho, el més lògic seria esbrinar quines són les causes i motius que provoquen aquest rebuig, i buscar-hi la solució.

Segons el meu parer, quan a un col·lectiu se l'ignora, menysprea, deprecia, i se l'exclou de qualsevol relació, és com dir-los: "Marxeu, que no us volem."

Si aquesta és la seducció que els unionistes espanyols volen utilitzar per aconseguir que els independentistes renunciïn al seu rebuig a l'Estat espanyol, el que aconseguiran serà tot el contrari.

FLORIÀ GIRÓ I ALGUER
Arenys de Mar (Maresme)